

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2018 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-626/18)

(2019/C 4/16)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2 lit. a), art. 1 pkt 2 lit. b) oraz art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniającej dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy dyrektywy (UE) 2018/957 nie mogą zostać oddzielone od reszty tej dyrektywy bez zmiany jej istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności dyrektywy (UE) 2018/957 w całości

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonym przepisom dyrektywy 2018/957 następujące zarzuty:

- 1) zarzut wprowadzenia ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swoje przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia, zakazanych na mocy art. 56 TFUE, poprzez:
 - a) zobowiązanie państw członkowskich do zagwarantowania pracownikom delegowanym wynagrodzenia, wraz ze stawką za godziny nadliczbowe, określonego zgodnie z ustawodawstwem lub praktyką państwa delegowania (art. 1 pkt 2 lit. a),
 - b) zobowiązanie państw członkowskich do zagwarantowania pracownikom delegowanym co do zasady wszelkich mających zastosowanie warunków zatrudnienia, określonych zgodnie z ustawodawstwem lub praktyką państwa delegowania, w przypadku gdy rzeczywisty okres delegowania jednego pracownika lub łączny czas trwania delegowania pracowników zastępujących się przy wykonywaniu tego samego zadania przekracza 12, zaś w przypadku złożenia przez usługodawcę umotywowanego powiadomienia – 18 miesięcy (art. 1 pkt 2 lit. b),
- 2) zarzut naruszenia art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE, poprzez przyjęcie na podstawie tych postanowień środków, które nie mają na celu ułatwienia wykonywania działalności na własny rachunek (ułatwienia świadczenia usług transgranicznych), lecz są sprzeczne z tym celem,
- 3) zarzut naruszenia art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE w związku z art. 58 ust. 1 TFUE poprzez zastosowanie zaskarżonej dyrektywy do sektora transportu drogowego (art. 3 ust. 3).

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że głównym celem zaskarżonych przepisów, odnoszących się do wynagradzania pracowników delegowanych, jest ograniczenie swobody świadczenia usług poprzez zwiększenie obciążenia usługodawców, tak by zlikwidować ich przewagę konkurencyjną wynikającą z niższych stawek płac obowiązujących w państwie siedziby. Wprowadzone zmiany prowadzą do dyskryminacji usługodawców transgranicznych. Zmiany te nie są uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, w szczególności względami ochrony socjalnej pracowników i uczciwej konkurencji. Naruszają one ponadto wymóg proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 173, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 10 października 2018 r. – Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale SCRL /
Institut des Comptes nationaux (ICN)**

(Sprawa C-632/18)

(2019/C 4/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale

Druga strona postępowania: Institut des Comptes nationaux (ICN)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni punktów 2.22, 2.23, 2.27, 2.28 i 20.33 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że odrębną jednostką instytucjonalną będącą pod kontrolą instytucji rządowej lub samorządowej należy uważać za nierynkową i w związku z tym zaliczyć do sektora instytucji rządowych i samorządowych, jeżeli jednostka ta posiada cechy instytucji finansowej typu captive, bez potrzeby analizowania kryterium jej narażenia na ryzyko?
- 2) Czy podmiot, którego działalność jest pod kontrolą instytucji rządowej lub samorządowej, może zostać zaliczony do instytucji finansowych typu captive w rozumieniu pkt 2.21 – 2.23, 2.27 i 2.28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych:
 - a) z tego względu, że przepisy, którymi ta instytucja rządowa lub samorządowa reguluje jego działalność, odbierają mu władzę nad jego aktywami, pozostawiając mu zdolność decydowania o przyznawaniu pożyczek hipotecznych, których on udziela, o ich terminach, wysokości i o niektórych warunkach tych pożyczek, a jednocześnie określają pozostałe warunki, w szczególności stopę oprocentowania tych pożyczek;
 - b) z tego względu, że w szczególności poręczenie zaciąganych przez ten podmiot pożyczek udzielane przez wskazaną instytucję rządową lub samorządową odbiera temu podmiotowi władzę nad jego zobowiązaniami, w związku z czym nie ma już potrzeby analizowania celów i skutków takiego poręczenia w zależności od jego cech w danym przypadku i w zależności od rzeczywistości gospodarczej będącej podstawą udzielenia tego poręczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 174, s. 1.